

Китоби Дониёл — Яксаду Шасту Чорум

Аҳамияти пешгӯёнаи Дониёл 11: ошкор сохтани паёмадҳои таърихӣ ва ояндаӣ

Jeff Pippenger

2024-03-28

Дар ояти шонздаҳуми Дониёл ёздаҳ, тасарруфи Яхудо ва Ерусалим аз чониби Помпей дар соли 63 то милод баён шудааст. Он қонуни якшанберо, ки ба зудӣ дар Иёлоти Муттаҳида хоҳад омад, дар иҷрои ояти чилу якуми ҳамин боб намоёндагӣ мекунад. Таърихи вобаста ба ин оят ҷанги шаҳрвандиро муайян месозад, ки ҳангоми тасарруфи шаҳр ҷараён дорад; ба ин васила тақрори Ҷанги шаҳрвандии Иёлоти Муттаҳида, ки ҳоло дар Иёлоти Муттаҳида рӯй медиҳад, мушаххас мегардад. Новобаста аз он ки тир кушода шудааст ё не, акнун ду табақа барои назорати Иёлоти Муттаҳида дар мубориза қарор доранд. Вақте ки Помпей Ерусалимро тасарруф кард, ин нишон дод, ки Ерусалим то замони вайрон шуданаш дар соли 70 пас аз милод зери ҳокимияти Рум боқӣ хоҳад монд. Бинобар ин, он қонуни якшанберо, ки ба зудӣ хоҳад омад ва поёни подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддасро нишон медиҳад, ба таври намунавӣ пешакӣ ифода мекард.

Помпей нахустини чор қудрати Рум аст, ки дар ин порча муайян шудаанд. Марк Антоний, ки румӣ буд, низ муайян шудааст, аммо аз миёни он чор қудрате, ки ҳамчун роҳбарони Рум тасвир шудаанд, Антоний намоёндаи роҳбарияти румиест, ки исён карда, бар зидди Рум бо Миср иттиҳод бастааст. Помпей, Юлий Қайсар, Августус Қайсар ва Тиберий Қайсар он чор румӣ мебошанд, ки ба таври нубувватӣ барои намоёндагӣ қардани чор насли шоҳи ҷумҳуриявӣ ҳайвони замин ба қор гирифта шудаанд.

Помпей, ки исёни Ҷанги шаҳрвандии Иёлоти Муттаҳидаи Амрико дар насли соли 1863 намоёндагӣ мекунад, ҳамчунин насли охирин ва «ҷанги шаҳрвандии» кунунро, ки ҳоло оғоз ёфтааст, ба тасвир меорад. Юлий Қайсар насли дуҷумро намоёндагӣ мекунад, он замоне ки Иёлоти Муттаҳида ҳамчун миллати пешсаф дар миёни миллатҳо устуворона барқарор шуда буд, аммо дар соли 1913 ба қатл расонида шуд, вақте ки соҳибхитиёрии низомӣ молиявӣ ба низомӣ бонкии ҷаҳонгаро дода шуд ва қари таъсиси ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ оғоз гардид. Қайсари Август солҳои қалолӣ ду ҷанги ҷаҳонӣ аввалро намоёндагӣ мекунад, вақте ки бо вучуди хунрезӣ, Иёлоти Муттаҳида ҳасади ҷаҳон гардид. Сипас, дар насли охирин, Тиберий Қайсар, ки бо майнӯшии худ ва маслӯб шудани Масеҳ маъруф аст, он давраро намоёндагӣ мекунад, ки аслан бо интиҳоб шудани Ҷон Ф. Кеннедӣ, нахустин президенти католикӣ, оғоз ёфт ва ба ин васила он наслро муайян месозад, ки ба Рум сачда хоҳад бурд.

Ин масъалаҳои нубувватие, ки ба Помпей вобастаанд, муҳим мебошанд, вале мо дар айни ҳол бар таърихи нубувватие тамаркуз дорем, ки пеш аз Помпей ва ояти шонздаҳум меояд, таърихе ки дар ду ояти аввали боб оғоз ёфта, соли 1989-ро ҳамчун замони интиҳо муайян месозад, ва сипас ба шашумин Президенти сарватманд баъд аз Рейган ишора мекунад, ки

чаҳонигароёнро ба ҳаракат меорад, чунон ки Трамп ба яқин анҷом додааст.

Трамп ба воситаи ҳокими чоруме, ки пас аз Куруш меояд, яъне Хашоёршоҳ — подшоҳи сарватманди Форс, ки дар достони Эстер ҳамчунин бо номи Аҳашверӯш шинохта мешавад, рамзӣ тасвир шудааст. Дар оятҳо, подшоҳи навбатие, ки пас аз Хашоёршоҳ меояд, Искандари Мақдунӣ аст дар ояти сеюм. Аз нигоҳи таърихӣ, миёни Хашоёршоҳ ва Искандари Мақдунӣ ҳашт ҳоким вучуд дошт. Аз Трамп то он ҳукумати ягонаи чаҳонӣ, ки бо Искандари Мақдунӣ ифода шудааст, даҳ подшоҳ намояндагӣ мешаванд; Трамп аввалин буда, Искандар охирин аст.

Хатҳои нубувватӣ нишон медиҳанд, ки дар охири чаҳон ҳамаи подшоҳони замин бо папагарӣ зино хоҳанд кард, ва ин подшоҳон ҳамчун «даҳ подшоҳ» тасвир шудаанд. Аҳъоб, ки сари як подшоҳии даҳқисмата буд ва бо Изобал издивоҷ карда буд, ин ҳақиқатро ифода мекунад, ки гарчанде ҳамаи даҳ подшоҳ бо папагарӣ зино мекунанд, як подшоҳи асосӣ ҳаст, ки нахустин касест, ки чунин мекунад. Бори аввале ки тахти замин ба папагарӣ дода шуд, подшоҳи асосӣ Кловис, подшоҳи франкҳо (Фаронса) дар соли 496 милодӣ буд. Ин бо он мувофиқ аст, ки папагарӣ ба Фаронса унвони нахустодаи калисои католикӣ ва духтари бузургтари калисои католикиро додааст.

Кори пайғамбаронае, ки Фаронса бо ба тахт нишонидани Рум бар чаҳони мутамаддин анҷом дод, кори пайғамбаронаи Иёлотӣ Муттаҳидаро намунавор ифода мекунад. Қонуни якшанбе дар пешгӯии Китоби Муқаддас аз Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад, ва сипас ҳар миллате бар рӯи замин аз он намуна пайравӣ мекунад. Хат пас аз хати пайғамбарона муайян месозад, ки подшоҳи сарвари он даҳ подшоҳ, ҳамон касе ки пеш аз ҳама дар рӯзҳои охир бо марди гуноҳ зино мекунад, Иёлотӣ Муттаҳида аст. Гарчанде ки дар оятҳои ду ва се миёни Артаксеркс — нахустин подшоҳи сарватманд — ва Искандари Кабир — охирин подшоҳ — ҳеҷ подшоҳе нишон дода нашудааст, таърих даҳ подшоҳро муайян месозад. Шумораи даҳ озмоишро ифода мекунад, ва ҳамчунин иттиҳодно низ ифода менамояд.

Санчише, ки чаҳон бо он рӯ ба рӯ мегардад, барпо намудани низоми умумичаҳонист, ки ҳамчун сурати ҳайвон муаррифӣ шудааст. Ин санчиш дар Иёлотӣ Муттаҳида аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда оғоз меёбад ва ҳангоме ба анҷом мерасад, ки ҳар миллате бар рӯи замин ба он намуна пайравӣ кунад. Исо ҳамеша анҷоми чизро бо ибтидои он тасвир менамояд; бинобар ин, гарчанде ки дар оятҳои ду ва се миёни подшоҳи сарватманд ва Искандар ҳеҷ подшоҳе зикр нашудааст, таърих раванди санчишро муайян месозад, ки бо сарватмандтарин президент оғоз меёбад, ки ӯ аз фаъолияти тичоратии худ сарватманд гардида буд, на аз он сабаб ки бо иштирок дар низоми фосиди сиёсӣ сарват ба даст оварда бошад.

Номи Амрико аз шакли латинии номи «Amerigo» гирифта шудааст, ки он аз номи сайёҳи италиявӣ Amerigo Vespucci бармеояд; ӯ кашшоф ва дарёнаварде буд, ки дар охири асри XV ва оғози асри XVI ба Чаҳони Нав чандин сафар анҷом дод. Дар маҷмӯъ, сафарҳои кашфиётии Vespucci ба шарофати пуштибонии молиявӣ ва сармоягузориҳои ҳомиён ва сарпарастоне имконпазир гардиданд, ки дар кашфи Чаҳони Нав имкониятҳои эҳтимолии

фоида, густариш ва обрӯро медиданд. Номи «America» рамзи талош барои ба даст овардани фоида аст.

Исо ҳамеша анҷоми ҳар чизро бо ибтидои он тасвир мекунад, ва ибтидои он даҳ подшоҳе, ки пулери аз миёни салтанати дӯшоҳаи Модо-Форс ба ҳукумати яғонаи ҷаҳонӣ, ки онро Искандари Мақдунӣ намояндагӣ мекунад, муаррифӣ менамоянд, аз подшоҳи сарватманд оғоз меёбад, ки ӯ раиси он салтанатест, ки онро Фаронса ва Аҳъоб тимсол месозанд, ва ӯ ҳамчунин он саре хоҳад шуд, ки бо Искандари Мақдунӣ намояндагӣ шудааст, вақте ки тамоми ҷаҳон бо иқтисодиёте, ки ба қудрати Иёлоти Муттаҳида вобаста аст, рӯ ба рӯ гардад, дар ҳоле ки он тамоми ҷаҳонро маҷбур месозад, ки агар меҳоханд тавонанд бихаранд ва бифурӯшанд, ба калисои католикӣ сачда оваранд.

Подшоҳии ҳафтум дар боби ҳабдахуми Ваҳй — он даҳ подшоҳ аст, ва яке аз хусусиятҳои нубуввати он даҳ подшоҳ ин аст, ки онҳо танҳо «муддати кӯтоҳе» давом мекунанд, пеш аз он ки мувофиқат намоянд подшоҳии ҳафтуми худро ба ғолибаи Бобил бисупоранд, ки он худ фақат барои «як соат» барҷо мемонад. Сабаби нубуввати пазируфтани он мувофиқат аз ҷониби онҳо ин аст, ки онҳо аз шароби Бобил маст шудаанд. Аз нигоҳи таърихӣ, Искандари Мақдунӣ низ танҳо муддати кӯтоҳе ҳукмронӣ кард, зеро ҳаёти ӯ ҳамон қадар зуд ба поён расид, ки подшоҳии ӯ барпо гардида буд; зеро ӯ аз майнӯшӣ худро ба ҳалокат расонд, ва ба ин васила муддати кӯтоҳ ва мастии он даҳ подшоҳи Созмони Милали Муттаҳидро рамзӣ менамояд. Ҳамин ки Искандари Мақдунӣ бархост, ӯ шикаста шуд, ва подшоҳии ӯ ба чор бод дода шуд, ки муборизаи баъдиро барои аз нав барқарор намудани подшоҳии пешини ӯ муайян месозад.

Ва ман низ дар соли якуми Дориюши Модӣ бархостам, то ӯро устувор гардонам ва таквият бахшам. Ва алҳол ростиро ба ту нишон хоҳам дод. Инак, ҳанӯз се подшоҳ дар Форс бархоҳанд хост; ва ҷаҳорум аз ҳамаи онҳо бисёр сарватмандтар хоҳад буд; ва ӯ бо қуввати худ ба василаи сарвати хеш ҳамаро бар зидди подшоҳии Юнон хоҳад барангехт. Ва подшоҳи тавоное бархоҳад хост, ки бо салтанати бузург ҳукмронӣ хоҳад кард ва мувофиқи иродаи худ амал хоҳад намуд. Ва ҳангоме ки ӯ бархезад, подшоҳии ӯ шикаста хоҳад шуд ва ба сӯи чор бодҳои осмон тақсим хоҳад гашт; ва на ба насли ӯ, ва на мувофиқи он салтанате ки ҳукмронӣ мекард: зеро подшоҳии ӯ решакан карда хоҳад шуд, ва ба дигарон хоҳад расид, ғайр аз онон. Дониёл 11:1–4.

Подшоҳии Искандар ҳамон қадар зуд пароканда шуд, ки ҳамон қадар зуд ба вучуд омада буд, зеро он айёми охириро ифода мекунад, ки дар онҳо нубувват ҳамчун рӯйдоде, ки ба сурати босуръат ба амал меояд, муайян гардидааст.

«Қувваҳои шарорат нерӯҳои худро муттаҳид ва мустаҳкам месозанд. Онҳо худро барои охири буҳрони бузург қавӣ мегардонанд. Ба наздикӣ дар ҷаҳони мо тағйироти азим ба вуқӯъ хоҳад пайваست, ва ҳаракатҳои ниҳой тезу босуръат хоҳанд буд». Testimonies, volume 9, 11.

Войи сеюми Ислом бар хусусиятҳои набуввати войи якум ва дуюм устувор гардидааст. Дар войи якум даврае вучуд дошт, ки бо зуҳури Муҳаммад оғоз ёфт ва то давраи баъдӣ

идома кард, даврае ки ҳамчун «панҷ моҳ» ё саду панҷоҳ сол муайян шудааст, ки дар он Ислом лашкарҳои Румро «озор» хоҳад дод. Поёни ин пешгӯии замони саду панҷоҳсола ҳамзамон оғози пешгӯии сесаду наваду як солу понздаҳрӯзаро нишон медиҳад, ки дар он Исломи войи дуюм он гоҳ лашкарҳои Румро «мекушт».

11 сентябри соли 2001 оғози даврасро нишон дод, ки бо Муҳаммад аз войи якум муаррифӣ мешавад; ин давра 7 октябри соли 2023-ро низ дар бар мегирад, ки оғози он давраро нишон медиҳад, ки дар он Ислом мебоист ба «лашкарҳои Рум» дар «Замини Ҷалол»-и қадимии айнӣ, ки рамзе барои Иёлоти Муттаҳида мебошад, «осеб расонад»; ва аз 7 октябри соли 2023 то замони навиштани ин мақола, яъне 17 феввали соли 2024, ҳамлаҳои Ислом бар лашкари Рум ба қарибӣ ба дусад мерасад.

Ҳангоми ба зудӣ фаро расидани қонуни якшанбе, Иёлоти Муттаҳида ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас «кушта мешавад», ки ин ба сесаду наваду як солу понздаҳ рӯзи ҳамлаҳои исломӣ, ки лашкарҳои пешини Румро ба ҳалокат расониданд, мувофиқат мекунад, дар ҳоле ки ҷанги ҷиҳоди сеюми бузурги онҳо шиддат мегирад. Вақте ки Микоил бармехезад, мӯҳлати имтиёни инсонӣ ба анҷом мерасад, ва чор бод дар ҷараёни ҳафт балои охирин ба таври комил раҳо карда мешаванд.

«Ман дидам, ки ғазабӣ халқҳо, ҳашми Худо ва вақти доварӣ кардани мурдагон ҷудогона ва аз ҳам фарқкунанда буданд, яке паси дигаре фаро мерасид; ҳамчунин, ки Микоил ҳанӯз барнахоста буд, ва он вақти тангӣ, ки монандаш ҳаргиз набудааст, ҳанӯз оғоз наёфта буд. Ҳоло халқҳо ба ҳашм меоянд, аммо ҳангоме ки Саркоҳини мо кори Худо дар муқаддасгоҳ ба анҷом расонад, Ё бармехезад, либосҳои интиқомро ба бар мекунад, ва он гоҳ ҳафт балои охирин фуру рехта хоҳад шуд.

«Ман дидам, ки чор ғаришта чор бодро нигоҳ хоҳанд дошт, то даме ки кори Исо дар муқаддасгоҳ ба анҷом расад, ва баъд ҳафт вабои охирин хоҳад омад». Навиштаҳои аввал, 36.

«Чор шамол» аз ҷониби Хоҳар Уайт ҳамчун «аспи ҳашмгин, ки мекӯшад худро раҳо карда, дар роҳи худ марг ва ҳалокат оварад» тасвир шудаанд, ва онҳо ҳангоми басташавии замони имтиёз қомилан сар дода мешаванд. Онҳо дар войи дуюм ҳамчун «чор ғаришта» тасвир шудаанд, на чор шамол.

Ба ғариштаи шашум, ки қарнаш дошт, гуфт: «Он чор ғариштаро, ки назди дарёи бузурги Фурут баста шудаанд, озод кун». Ва он чор ғаришта, ки барои соате, рӯзе, моҳе ва соле муҳайё шуда буданд, озод карда шуданд, то сеяки одамонро бикушанд. Ваҳй 9:14, 15.

«Чор бод», ё «чор ғаришта», ҳар ду рамзи ислом мебошанд, ҷунонки аз матне ки рамз дар он ба қор рафтааст муайян мегардад. Вақте ки Искандари Мақдунӣ бархост, салтанати ӯ, ки салтанати ҳафтумро ифода мекунад, яъне як саввуми салтанати сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари қозибро, «ва ҳангоме ки бархезад, салтанаташ шикаста хоҳад шуд ва ба сӯи чор бодҳои осмон тақсим хоҳад гашт». Вақте ки муҳлати озмоиши инсон ба анҷом мерасад, чор бод, ё чор ғаришта, раҳо карда мешаванд, ва онҳо салтанати ӯро мешикананд, зеро салтанати ӯ «шикаста хоҳад шуд». Он даҳ подшоҳ ва шарикони онҳо, тоҷирони ҷаҳонгаро,

он гоҳ аз дур истода, нола хоҳанд кард ва фарёд хоҳанд зад.

Зеро инак, подшоҳон чамъ шуданд, якҷоя гузаштанд. Онро диданд ва ба ҳайрат афтоданд; ошуфта шуданд ва шитобон гурехтанд. Дар он ҷо тарс онҳоро фаро гирифт, ва дард, мисли зани дардманд дар зоиш. Ту киштиҳои Таршишро бо боди шарқӣ мешиканӣ. Забур 48:4–7.

Сохтори иктисодии даҳ подшоҳро «боди шарқӣ»-и Ислом мешиканад.

Қайикронҳои ту туро ба обҳои азим дароварданд; боди шарқӣ туро дар миёни баҳрҳо шикаст. Сарватҳоят, ва бозорҳоят, колоят, маллоҳонат ва роҳбаладонат, қирмолгаронат, ва ҳамаи тоҷирони колоят, ва ҳамаи мардони ҷангии ту, ки дар ту ҳастанд, ва тамоми ҷамоати ту, ки дар миёни туст, дар рӯзи ҳалокати ту ба миёни баҳрҳо фурӯ хоҳанд афтод. Ҳизқиёл 27: 26, 27.

«Шамоли шарқӣ»-и ислом подшоҳии даҳ подшоҳро дар «рӯзи ҳалокати онҳо» мешиканад, чунон ки инро он ҳолат намояндагӣ мекунад, ки подшоҳии Искандари Макдунӣ «шикаста» шуда, ба чор бод дода шуд. Қисми зиёди таърихе, ки дар боби ёздаҳуми Дониёл рӯй додааст, ҳангоми расидани боби ёздаҳ ба иҷрошавии ниҳонии худ такрор хоҳад шуд. Муайян сохтани он ки ин таърихҳоро дар қучо бояд дуруст чудо кард, кори нубувватист барои онҳое ки даъват шудаанд шогирдони нубувват бошанд. Шаш ояти охири Дониёли ёздаҳум дар поёни муҳлати имтиҳони инсон, ҳангоме ки Микоил бармехезад, ба анҷом мерасанд. Вақте ки подшоҳии Искандари Макдунӣ ба чор бод тақсим мешавад, он поёни муҳлати имтиҳонро ифода мекунад ва муайян месозад, ки таърихи нубуввати баъдӣ аз ояти панҷум ба баъд бояд ҳамчун як хатти нави нубувватӣ баррасӣ гардад.

Ояти панҷ то ояти шонздаҳ таърихро аз соли 538 то қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро муайян мекунад. Оятҳои панҷ то нӯҳ таърихи ҳазору дусаду шаст соли ҳукмронии папиро ифода мекунад, ки дар соли 538 оғоз ёфта, дар вақти интиҳо дар соли 1798 ба анҷом расид. Ояти даҳ таърихеро муайян мекунад, ки ояти чилро намунавӣ пешгӯӣ менамояд, ҳангоме ки папагӣ Иттиҳоди Шӯравиро дар вақти интиҳо, дар соли 1989, рӯфта бурд. Оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ ҷанги феълӣ ниёбатиро дар Украина муайян мекунад, ки Путин ва Русия дар он ғолиб хоҳанд шуд, аммо паёмади пирӯзии Путин ба «ҷанги Нинве» ва «сукути Хусрав», ки «калиде буд, ки чоҳи беҳадро кушод» ва Исломо дар таърихи воӣ аввал раҳо кард, мувофиқат хоҳад кард.

Пас аз пирӯзии кӯтоҳмуддати Путин, Иёлоти Муттаҳида, дар оятҳои сездҳ то понздаҳ, дар ҷанги ниёбатӣ ғолиб хоҳад шуд; яъне ин анҷоми ҷанги ниёбатиест, ки аз замони Ҷанги Дуҷоми Ҷаҳонӣ ҷараён дошт. Ин порча се ҷангро муайян мекунад: ҷанги аввал дар соли 1989, дар иҷрои оятҳои даҳ ва чиҳил, ба анҷом расид; ҷанги дувум, ки ҷанги кунунӣ дар Украина аст, намояндаи оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ мебошад; ва ҷанги сеюми ниёбатӣ, ки пирӯзии ниҳонии Иёлоти Муттаҳидаро ифода мекунад, дар оятҳои сездҳ то понздаҳ нишон дода шудааст.

Он чи бояд дар бораи ин чор давра, ки аз ояти панҷ то ояти понздаҳ тасвир шудаанд, дарк карда шавад, ин аст, ки ду давраи охирин, ки ҷанги кунунии Украина ва сипас ҷавобгарии

муқобилаи Иёлотӣ Муттаҳидаро намояндагӣ мекунад, дар замони мӯҳрғузурӣ ба амал меоянд. Ояти шонздаҳ қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро дар Иёлотӣ Муттаҳида муайян мекунад. Оятҳои панҷ то даҳ таърихи аз соли 538 то ҳам замони поён дар соли 1798, ва сипас то замони поён дар соли 1989-ро намояндагӣ мекунад. Бинобар ин, ду ҷанги ҷанги ниҳии ниёбатӣ, ки дар оятҳои ёздаҳ то понздаҳ тасвир шудаанд, дар он давра ба иҷро мерасанд, ки дар он Ҳизқӣёл боби дувоздаҳ муайян мекунад, ки таъсири ҳар рӯё ба иҷро мерасад.

Он рӯёҳо ба Ҳизқӣёл ҳамчун «ҷарҳҳо андаруни ҷарҳҳо» нишон дода шуданд, ки ҳоҳар Уайт онҳоро ҳамчун «ҳамкорӣ мураккаби рӯйдодҳои инсонӣ» муайян мекунад. Таърихи ҷанг дар Украина, пирӯзии Путин ва сипас сукути ӯ, ки баъдан бо пирӯзии Иёлотӣ Муттаҳида пайравӣ мешавад, яке аз мураккабтарин ваҳҳои «сатр бар сатр» дар Қаломӣ Худост.

Дар шарҳи «ҷарҳҳо дар даруни ҷарҳҳо»-и Ҳизқӣёл, ҳоҳар Уайт меғӯяд, ки вақте Ҳизқӣёл бори аввал он ҷарҳро дид, он ба назараш чун ошӯфтагӣ менамуд, вале дар ниҳоят Ҳизқӣёл тартиби қомилро дар он ҷарҳҳо, ки «ҳамкорӣ печидаи рӯйдодҳои инсонӣ» мебошанд, дарк кард. Барои он ки таърихи дар оятҳои ёздаҳ то понздаҳ тасвиршударо дуруст тафсир кунем, бояд муносибати байни қалисои қатоликӣ ва Олмони фашистӣ фаҳмида шавад, зеро роҳбарони фашистӣ дар Украина намояндагони он муносибат мебошанд.

Ҳамчунин зарур аст, ки нақши зуҳури ба истилоҳ боқира Марямро дар Қотимаи Португалия дар соли 1918, аз ҷумла се асроре, ки ба истилоҳ боқира Марям ба се қӯдак аз он воқеа боқӣ гузошт, дарк намоем. Муқаддимаи он се паём, ки муқоризаи байни қалисои қатоликӣ ва Русияи беҳудоро, инчунин Ҷанги Дуюми Ҷаҳонро тавсиф мекунад, ҷузъе аз паёми Қотима аст, ки дар ҷанг дар Украина таҷассум ёфтааст.

Инқилоби Фаронса ва иртиботи пешгӯнаи он бо қалисои қатоликӣ, ва дар ниҳоят бо Наполеон Бонапарт, ки намояндаи Путин мебошад, инчунин яке аз «ҷарҳҳо»-ест, ки дар ҷанг дар Украина тасвир шудааст. Иртиботи пешгӯнаи Инқилоби Фаронса бо Иёлотӣ Муттаҳида низ дар таърих инъикос ёфтааст; зеро ҳамон тавре ки Путин тавассути Наполеон намояндагӣ мешавад, дар ҳоле ки Фаронса ба сукут мерафт, ҳунарпешаи собиқ Роналд Рейган, ҳамчун сарвари лашкарҳои қатоликизм дар ҷанги соли 1989, ҳунарпешаи собиқ Зеленскийро тимсол мекунад, дар ҳоле ки Украина ба сукут меравад. Дар он ҷарҳҳо, ки дар ин оятҳо бо ҳам бурида мешаванд ва ба ҳам мепайванданд, қатраи охири сабр барои сиёсатмадорони Ҳизби демократ дар Иёлотӣ Муттаҳида, ки Зеленскийро таълиф мекарданд ва мекунад, аз ҷониби Путин, ҳангоме ки ӯ пирӯз мегардад, фош ҳоҳад шуд.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Дар соҳилҳои дарёи Кебор, Ҳизқӣёл тундбодеро дид, ки гӯё аз шимол меомад, “абри бузурге ва оташе, ки дар худ мепечид, ва гирди он дурахшише буд, ва аз миёни он чизе чун ранги қаҳрабон.” Як қатор ҷарҳҳо, ки ба якдигар дохил мешуданд, аз ҷониби чор мавҷуди зинда ба ҳаракат оварда мешуданд. Баландтар аз ҳамаи инҳо “шабоҳати тахте буд, мисли намуди санги ёқути қабуд; ва бар болои шабоҳати тахт шабоҳате буд, мисли

намуди одаме бар болои он.” “Ва дар каррубиён шакли дасти одам зери болҳояшон намоён буд.” Ҳизқиёл 1:4, 26; 10:8. Тартиби чархҳо чунон мураккаб буд, ки дар назари аввал гӯё дар нооромӣ буданд; аммо онҳо бо ҳамоҳангии комил ҳаракат мекарданд. Мавҷудоти осмонӣ, ки аз ҷониби дасте зери болҳои каррубиён нигоҳдорӣ ва роҳнамоӣ мешуданд, ин чархҳоро ба ҳаракат медароварданд; ва болотар аз онҳо, бар тахти ёқути кабуд, Зоти Азали буд; ва гирдогирди тахт камонқавс буд, ки рамзи марҳамати илоҳӣ аст.»

«Чунон ки мураккабӣҳое, ки монанди чархҳо буданд, тахти роҳнамоии дасте дар зери болҳои каррубиён қарор доштанд, ҳамон тавр ҷараёни печидаи воқеаҳои инсонӣ низ тахти идораи илоҳӣ аст. Дар миёни низоъ ва ғавғои халқҳо, Ё, ки бар каррубиён нишастааст, ҳанӯз ҳам қорҳои заминро роҳнамоӣ мекунад.

«Таърихи халқҳо, ки яке паси дигаре замон ва макони барояшон муқарраршударо ишғол намудаанд ва ноогоҳона бар он ҳақиқате шаҳодат додаанд, ки худ маънои онро намедонистанд, бо мо сухан мегӯяд. Ба ҳар як миллат ва ба ҳар як фарди имрӯза Худо дар нақшаи бузурги Худо ҷойгоҳе таъйин кардааст. Имрӯз одамон ва миллатҳо бо шоқули дар дасти Ё, ки ҳаргиз хато намекунад, санчида мешаванд. Ҳама бо интиҳоби худ тақдири хешро муайян мекунанд, ва Худо бар ҳама чиз ҳукмронӣ менамояд, то мақсадҳои Худо ба иҷро расонад.»

«Таърихе, ки Ё, ЯҲОВАИ БУЗУРГ, дар Каломи Худо муайян кардааст, халқа пас аз халқаро дар занҷири нубувват ба ҳам пайваста, аз азалияти гузашта то азалияти оянда, ба мо мегӯяд, ки имрӯз мо дар ҷараёни асрҳо дар қучо қарор дорем ва дар замони оянда чиро метавон интизор шуд. Ҳар он чи нубувват то замони ҳозира пешгӯӣ карда буд, дар саҳифаҳои таърих сабт гардидааст, ва мо метавонем мутмаин бошем, ки ҳар он чи ҳанӯз дар пеш аст, мувофиқи тартиби худ ба амал хоҳад омад». Education, 178.